

1 Νοεμβρίου 2018

π. Γεώργιος Δορμπαράκης: Και οι τέσσερεις νέοι Άγιοι ήταν σωστά ενταγμένοι μέσα στην Εκκλησία

/ [Θεολογία και Ζωή](#) / [Πολυμέσα - Multimedia](#)

Μένουμε έκθαμβοι μπροστά στα σπουδαία χαρίσματα τους. Το προορατικό, το διορατικό, το θαυματουργικό τους χάρισμα. Αλλά αυτά για εκείνους ήταν δεύτερα.

Ομιλία με θέμα «Τέσσερις νέοι Άγιοι της Εκκλησίας: Πορφύριος, Παΐσιος, Ιάκωβος, Αμφιλόχιος»,πραγματοποίησε ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης, στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Πειραιώς, την Τετάρτη 31 Οκτωβρίου.

Της ομιλίας, που δόθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», προηγήθηκε Ιερά Παράκληση προς την Υπεραγία Θεοτόκο τη Βηματάρισσα.

Οι άγιοι της Εκκλησίας μας είναι άνθρωποι οι οποίοι φανέρωσαν τον Χριστό και επομένως κατ' αναλογία της αγάπης μας στο Χριστό, αγαπάμε και τους αγίους μας, προλόγισε ο π. Γεώργιος.

Η σύγχρονη εποχή μας, ευλογήθηκε από τον Θεό να αναδείξει μεγάλα πνευματικά αναστήματα, μεγάλους αγίους, σαν την παλαιάς εποχής. Όπως τους τέσσερεις σίους στους οποίους ήταν αφιερωμένη η ομιλία, αλλά και άλλους ακόμη.

Μια πληθώρα αγίων που φανερώνει την διαχρονική και αιώνια παρουσία του Αγίου Πνεύματος στην Εκκλησία του Χριστού. Αφού είναι γνωστό ότι οι άγιοι αποτελούν

τον καρπό του Αγίου Πνεύματος.

«Το Άγιο Πνεύμα δημιουργεί τις συνθήκες για να υπάρχουν άγιοι. Άνθρωποι δηλαδή, όχι αναμάρτητοι αλλά αγωνιστές πάνω στη μόνη οδό που οδηγεί στην βασιλεία του Θεού, την μετάνοια».

Στη συνέχεια ανέφερε σύντομα βιογραφικά στοιχεία για κάθε έναν από τους τέσσερις νέους αγίους της Εκκλησίας μας, για να περιγράψει αμέσως μετά τα κύρια χαρακτηριστικά και των τεσσάρων.

Το πρώτο που ανέφερε, ήταν η βαθιά πίστη τους στο Κύριο Ιησού Χριστό. Όχι μία πίστη γενική και αόριστη σε Θεό, αλλά συγκεκριμένα στον Ιησού Χριστό και συνεπώς στον Τριαδικό Θεό που φανέρωσε Εκείνος.

Κι αυτό συνιστά μια χαρισματική πραγματικότητα, γιατί κανείς από μόνος του δεν γίνεται πιστός στον Χριστό. Ο Θεός Πατέρας ασκεί μία έλξη, μία γοητεία στην καρδιά του ανθρώπου, οπότε και εκείνος κατ' αναλογία της καλής του διάθεσης, ανταποκρίνεται στο κάλεσμα του Θεού.

«Αυτή η ανταπόκριση του ανθρώπου, οδηγεί σε δύο καταστάσεις. Πρώτον, την ένταξη του στο χώρο της Εκκλησίας. Δεύτερον σε συνθήκες καρδιακής αγάπης προς τον Κύριο.

Που θα πει ότι η αληθινή πίστη στον Χριστό έχει πάντοτε εκκλησιαστικό χαρακτήρα. Στην Εκκλησία ζει κανείς την παρουσία του Χριστού, αφού η Εκκλησία είναι το ζωντανό σώμα Του».

Και είναι εξόχως συγκινητική, η διαπίστωση του εκκλησιαστικού φρονήματος όλων αυτών των οσίων. Πάντοτε ακολουθούσαν ότι έλεγε και αποφάσιζε η Εκκλησία.

Ποτέ δεν διαφοροποιούνταν, στηριζόμενοι στα χαρίσματα τους. Ήταν άγιοι, γιατί ήταν σωστά ενταγμένοι μέσα στην Εκκλησία, επεσήμανε ο π. Γεώργιος.

Και από την άλλη, η καρδιακή σχέση τους με τον Χριστό. Η πίστη τους δηλαδή δεν ήταν κάτι το τυπικό ή ένα θέμα ιδεολογίας.

Αυτό που τους συνέιχε, ήταν η βαθιά αγάπη τους προς τον Χριστό, ο οποίος με τις εντολές Του, καθόριζε την πορεία της ζωής τους.

Δεύτερο στοιχείο που περιέγραψε, η αγάπη τους προς τον συνάνθρωπο. Δεν διέκριναν τους ανθρώπους από το ποιόν τους, ώστε ανάλογα να τους συμπεριφερθούν.

«Με την χάρη του Θεού έβλεπαν την ψυχή του ανθρώπου, την εικόνα του Χριστού μέσα του. Και είτε χαίρονταν από την φωτεινότητα της, είτε θλίβονταν και προσεύχονταν γι' αυτήν, λόγω της σκοτεινιάς των παθών της. Έτσι κι αλλιώς, η στάση τους ήταν πάντοτε στάση ανιδιοτελούς αγάπης».

Τρίτο γνώρισμα, η μεγάλη τους ταπείνωση. Η ταπείνωση για τους οσίους αυτούς, δεν ήταν απλώς μια επιμέρους αρετή. Αποτελούσε την βάση όλων, δεδομένου ότι από αυτήν κρίνεται η ποιότητα και της αληθινής πίστης στον Χριστό, όπως και της αγάπης προς τον συνάνθρωπο.

Γιατί χωρίς ταπείνωση ο άνθρωπος, έστω κι αν έχει του κόσμου τις αρετές, εκπίπτει σε έναν δαιμονισμό που λίγο απέχει από τον δαιμονισμό του ίδιου του διαβόλου.

«Και οι τέσσερεις όσιοι, ήξεραν πολύ καλά ότι ο Εωσφόρος ξέπεσε από την πρώτη θέση που είχε, λόγω της υπερηφάνειας στην οποία περιέπεσε.

Λόγω δηλαδή της αδυναμίας επιμονής στην πραγματικότητα του εαυτού του. Ότι όλα τα καλά ανήκουν στον ίδιο τον Θεό και το μόνο που έχουμε τα κτιστά όντα, είναι το τίποτα. Από μόνοι μας είμαστε ένα τίποτα».

Η αίσθηση της μηδαμινότητάς τους, συνέιχε την ζωή τους, κρατώντας τους στην ισορροπία της πνευματικής τους ζωής.

Ενώ από την άλλη είχαν πλήρη επίγνωση των χαρισμάτων τους, τα οποία όμως απέδιδαν στον ίδιο τον Χριστό.

Τα παραπάνω κύρια χαρακτηριστικά της ζωής τους, έφερναν πληθώρα άλλων χαρισμάτων και θαυμαστών καταστάσεων στην ύπαρξη τους.

Διότι, όπως παρατηρεί ο π. Γεώργιος, η αληθινή πίστη, η γνήσια αγάπη, η διακριτική ταπείνωση, αποτελούν γεννητικές αρετές. Με την έννοια ότι δημιουργούν το κατάλληλο κλίμα για να σκηνώσει πλούσια η χάρη του Θεού στον άνθρωπο.

Συνιστά παραδοξότητα για κάποιους χριστιανούς, το πηγαίο χιούμορ τους, το τελευταίο χαρακτηριστικό που ανέφερε.

Είναι συγκλονιστικό να σκεφτεί κανείς, ότι μιλάμε για οσίους ανθρώπους, αφιερωμένους σε σκληρή άσκηση ψυχής και σώματος, οι οποίοι όμως χαρακτηρίζονταν από μία διάθεση τόσο νεανική και ευχάριστη, που έκανε κάποιους να προβληματίζονται και ίσως να τους παρεξηγούν.

Και δεν μιλάμε για μία ευτράπελη κατάσταση, εξήγησε, αλλά για το ευχάριστο του χαρακτήρα και των λόγων, το άνοιγμα της ψυχής προς τον προσερχόμενο πλησίον.

Και τελείωσε την ομιλία του:

«Μένουμε έκθαμβοι μπροστά στα σπουδαία χαρίσματα τους. Το προορατικό, το διορατικό, το θαυματουργικό τους χάρισμα. Αλλά αυτά για εκείνους ήταν δεύτερα.

Δεν είναι τα χαρίσματα, δηλαδή οι δωρεές του Θεού, αυτά που βάζουν στον παράδεισο. Αυτά μπορεί να τα παίρνει και να τα δίνει ο Θεός, όποτε κρίνει ότι συμφέρει τον άνθρωπο.

Η αγάπη στον Θεό και τον άνθρωπο και η αίσθηση της μικρότητας μας είναι τα πρώτα και ουσιώδη».

Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου

Την ομιλία μπορείτε να παρακολουθήσετε εδώ: